PER-MAGNUS ELIAESON

ALIENATION & GNOSIS

UNDERGROUND X-PRESS

”Amor och Psyke: Någon sorts orfisk Ariadnetråd som får själen att reinkarnera i ljuset som fjärilen när den lämnar sin kokong.”

PME

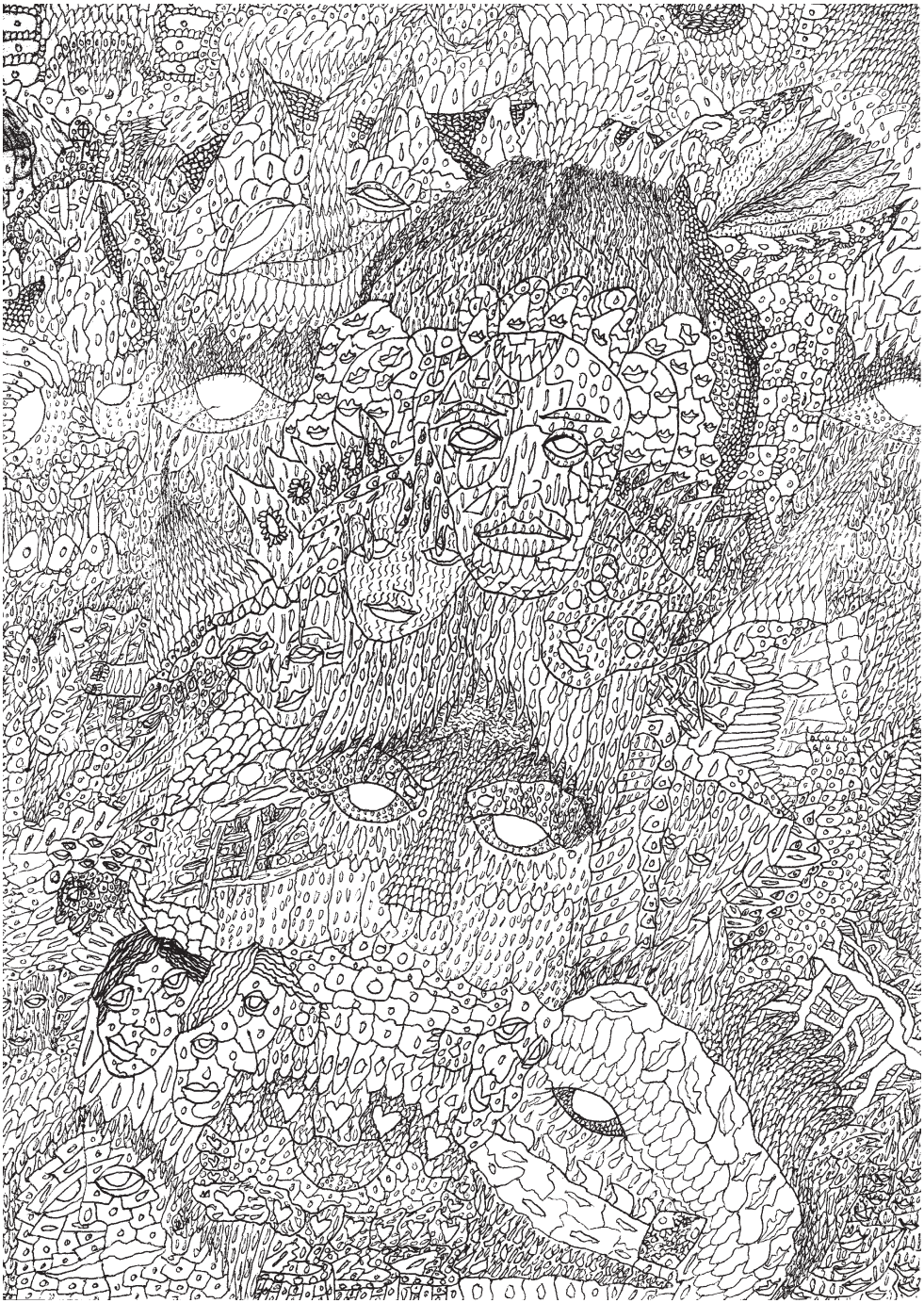
”Arcane 17”

André Breton

ALIENATION & GNOSIS

Jag slår ner
ett durackord.
Jag slår ner
ett mollackord.
Jag går igenom
hela kvintcirkeln.
Men hittar inte längre
mitt ledmotiv och min melodi,
mitt innersta och djupaste hemlands
nationalsång och då är tonerna inte längre
besjälade och förandligade,
ett platoniskt paradis som jag kan fly till
när den andra, av skuggor och kaos korsfästa
verkligheten blir för tung och det känns som om
allting enbart är tomt ekande fraser och gester på en
marionetteater där alla skådespelare trevar i blindo
och går förbi varandra och sig själva i mörkret.
Då hjälper inte längre musiken lika lite som dikten
och jag lever i exil från mitt andliga hemland och kan
bara se öken omkring mig och känna outsläcklig
hunger och törst efter det paradis jag drivits ut ur och,
då jag inte har diktens och musikens nycklar, inte ens
under några hänryckta, förryckta ögonblick,
återvänder till.

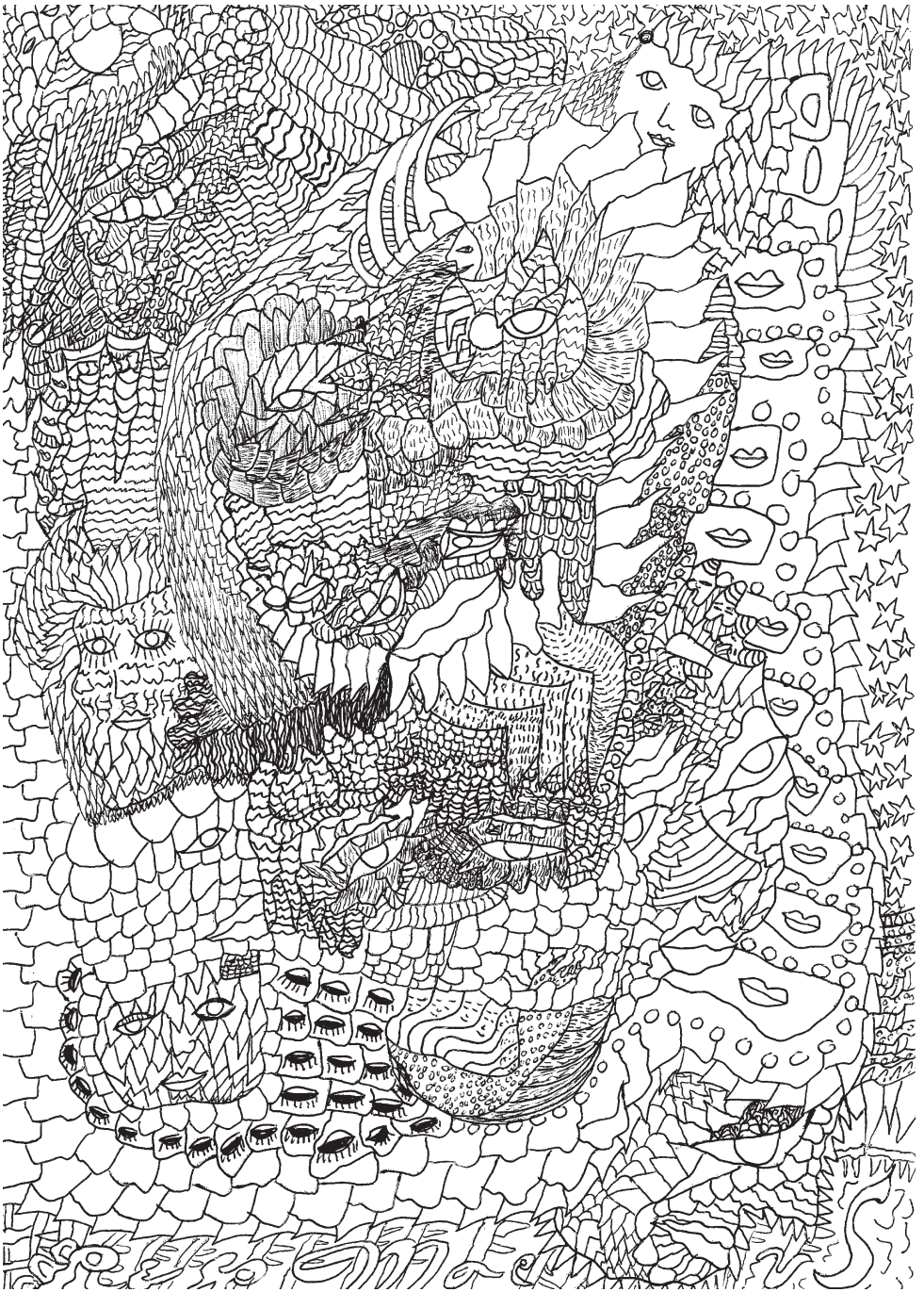
LA BELLE

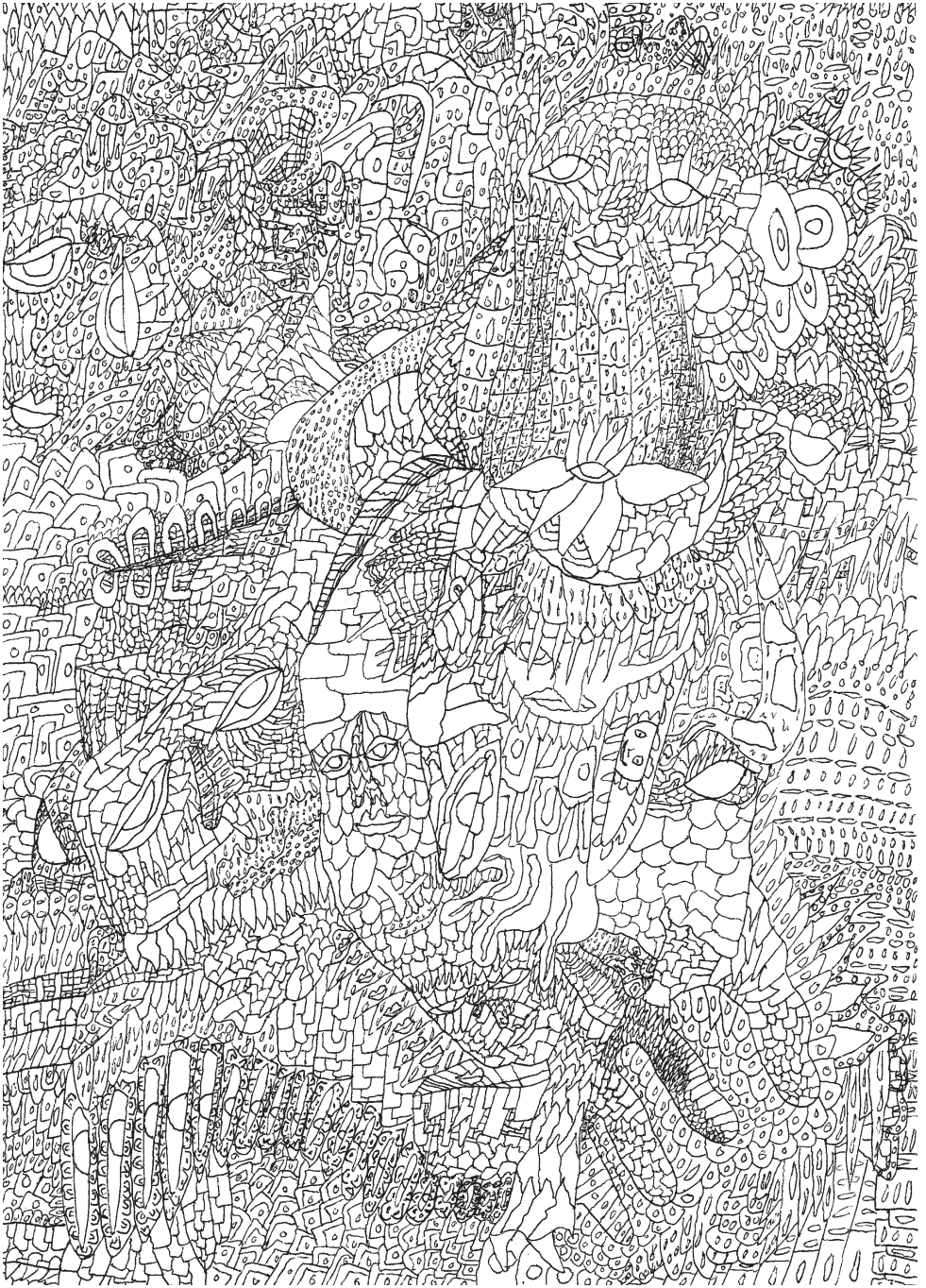
Första gången jag såg dig blev jag solstrålande och
peace-and-love-böljande i hela kroppen och tyckte
helt enkelt att du var ett enda stort daggfriskt
omtöcknande euforicum som kom emot mig i
en sommarklänning av safirer och rubiner och
genomborrade mitt hjärta som ett pyrotekniskt moln.
Det var, kort sagt, ett hav av vårflöden!
Men, allvarligt talat, du verkar vara en blandning av en
blomma och ett sjölejon och en angorakattdrottning
och en pygméätande krokodil och en prinsessa som
sitter och väver in månsken och solsken i sin sjal i
spetsen för en gammal vis elefant-långtradar-karavan-
kolonn-konvoj som frustar som en hel atlantångare
av välbehag i solen och sen kliver av och halvspringer
rätt upp i sitt sultaninneslott bland molnen där hon
brukar sitta på en flygande matta och blossa på sin
sjöskumspipa och låta tärnorna kamma ut och brodera
hennes volangrika rödhennade hår innan hon går
in i matsalen för att inta sin lunch som bara består
av ett stort glas nypressad saftig mangojuice som
hon sväljer i ett litet nafs med ett belåtet slurp för
att sen gå ut i parken och vattna rosen hon planterat
framför buddhabilden och sen tar hon ett jätteskutt
och dyker ner i swimmingpoolen där hon imiterar
en delfin och leker hela havet stormar som om hon
agade en elgitarr och får plötsligt en så bestämd och
eldsprutande look i sina tillbakadragna perserkattögon
att man kunde tro att hon var trummis i ett punkband

och inte gav sig förrän hon slängt ut både roddarna och baskaggen från scenen och fått hela Hultsfred att expresståga till Norrland… Men den vulkaniska melankolin går nästan genast över och nu ler hon lika stort och brett som solen igen och sträcker på sig med ett litet belåtet knyck som om hon just gått ut från tandläkaren med ett recept på kodein eller just kammat hem storcnacket på flipper eller vunnit en resa tur-och-retur till en dijeridooskola i Australien eller helt enkelt korats till ”the juicyfruitsmile of the century” eller kört ifrån snuten i 290 på vägen till L.A. eller fångat en buffeljägare i en av sina många fallgropar i djungeln eller dragit fredspiperidåerna åt sidan för att spana in en naken cowboy eller få en puss på pannan av en berömd jazzmusiker som är en jävul på honksax och sen kliver hon vigt upp med sina små studsiga ben för en repstege till sin privata helikopter och styr ut medan hela hovet gör honnör över sina ägor i Himalaya…
Och jag hade velat ge dig ett helt Amazonas fyllt av dresserade anacondor och krokodiler och visionerade redan om hur fantastiskt det skulle vara att ta avsked av dig insvept i slängkyssar och se tåget glida bort mot horisonten flankerat av en blå bård av positivtoner och guldinramade minnen och det kändes som om jag leviterade från marken och steg och sjönk som en surfare i ett hav med nymfer och skrattande lekande delfiner och allting var lysande vackert och liksom filtrerat av dinosauriestora diamanter…

ATT TALA TILL NÅGON SOM INTE LÄNGRE SVARAR

Varför ska jag
behöva slå som ett
hav av tårar
mot din strand,
som ett hav av
murgröna,
när jag vet att
varje hjärtslag,
varje andetag
i min kropp
skulle slå ut i
din famn
som blommor?

DIONYSISK MYSTIK

Det droppande glaset av safirblåa drömmar blir
plötsligt tyst och andelikt under förvandlingen
då havets vågor lägger sig och ormen upphör att vara
orm för att stiga in som en bevingad människa
i en översinnlig dimension där allt som lever
har formen av talande läppar och bär upp djupa
introspektiva ögon på pelare som slingrar sig
som vinrankor från bottnen av en grotta mot den
pantheonliknande öppningen i toppen genom vilken
man kan se en magiskt vacker himmel som berör
ögonen lika mjukt som mörkblå frotté runt en
simmande kvinnas kropp i spegelklart vatten när solen
står så högt den förmår och dränker hela landskapet
i glödande suckar och mjukt piskande ljus
som får alla människor som går på gatorna
att längta efter luftiga rum med stora vita sängar
och meterhöga karaffer med sufiskt vin som får dem
att stiga ut ur sig själva på balkonger av sakralt glas
som svävar i vinden med lugna vaggande rörelser som
den ångande isen i deras långa drinkar.

ANDARNA LANDAR

1.
Tawamsi
bor
i eken.
Tigande
står den osynliga
drottningen.
Molnbank efter
molnbank
plundras på regn.
De genomskinliga
dropparna är kristallkulor
i vilka himlen uppenbarar sina tankar.

2.
Tawamsi går på vattnet.
I spåren faller regnet
som vit eld.
Solstrålarna fångas
i solburarna.
Regnbågen föds
och trummorna börjar att ljuda.

